

VIERDE ZANG.

Nog eens den toon hervat, die mijne zinnen streelt,
 't Vermaak nog meer geschetst waar ge allen graag in deelt;
 Zing vrolijk zangster! dreunt mijn kunsteloze zangen,
 Welaan, den verd'ren togt van Misis aangevangen!

Had ooit de dorst gekweld waar 't in de hitte aan faalt,
 't Was toen men dwars door 't bosch den bergtop had gehaald,
 Maar ach! geen druivensap mogt me in de herberg vinden,
 Slechts zuur en krachtloos bier moest hier de maag ver-
 slinden,
 Hier rijst een heiligdom, waaraan de woeste tijd,
 Tot slooping van dat dak zijn krachten had gewijd.
 Het tuigt van vroeger eeuw, van meerder welvaart zwanger,
 Dan de eeuw waarin het valt ook voor Europa banger,

Ook

Ook de oude kloostermuur neigt zinkend reeds ten val;
 Leeft nergens meer een hand die dit herstellen zal?
 Moet dan deez schoone kruin die vracht voor altijd missen?
 Moet willekeur uw lot, o Elten dus beslissen?
 Wat biedt gij voortaan meer den reiziger hier aan
 Als 't oog niet meer die kerk, dien ouden muur ziet staan?
 't Gezigt alleen kan hier den vreemdeling vermaken,
 Ja hier is 't dat natuur in volle maat doet smaken;
 Maar ook zoo lang de Put van Drusus zal bestaan,
 Prijkt gij met helder schrift in 's lands historieblaân;
 En stort die put al in, al moog zelfs Pruissen keeren,
 Gij zult met uwen roem het wentlend lot braveren.
 Verrukt en uitgerust toog elk de helling af,
 Tot daar waar beter waard ons brood met kalfsvleesch gaf,
 Maar toen ook wees de weg naar Hollands vruchtbre
 dreven,
 En 't laatste vreemde dorp werd dus door ons begeven.
 't Was avond, maar de zon nog niet ter kim gedaald;
 Nog werd door haren gloed het vlugge rad bestraald,
 Toen 't lieve Velp ons zag, waar Gelres jeugd ons hoorde,
 Waar Brouwer werd begroet door wonderbare woorden.
 De schoone jeugd hield hier haar vrolijk zomerfeest
 Elk hunner was een puik, door fraaiheid, netheid, leest;
 Van allen kant gesneld, naar deze stille dreven,
 Zag hier ons aller oog, die jeugd bekoorlijk zweven.

Maar

Maar ach! schoon reeds besteld, was daar 't souper zóó
 naar,
 Het vleesch zóó schriklijk taai, de pot zóó duchtig schraal
 Dat elk baloorig 't glas tot aan den boord liet vullen,
 En wraakte 't op den wijn dat niemand hier kon smullen.
 Weer was, naar Brouwers wensch de korte nacht voorbij;
 Verrukkend was het weër, natuur ging in livrei,
 Toen door nieuwsgierigheid reeds 's morgens voortge-
 dreven
 Wij in de dichte schaauw van 't rijk Biljoen verbleven.
 Waarom o wuft Fortuin, hebt ge anderen bedeed
 Met rijkdom die de kroon zelfs van den Koning streelt,
 En and'ren tot den staf der bedelaars verwezen?
 Maar blijven de rijken toch de steun van arme wezen! —
 Van hier bragt ons een laan naar 't bijzijnd' lieflijk oord,
 Waar elk genietend zwijgt, die Filomele hoort
 In 't digte suizend' bosch, op 't lisp'lend blad gezeten,
 Ja hier, hier kan men 't goud, zelfs Peru's schat vergeten.
 Ook heeft op Rozendaal, natuur haar schat verpand,
 En rijkelijk verspild in 't eenig lustwarand.
 Maar Zonsbeek tuigt van kunst, van smaak en aanleg
 tevens,
 Het Hollandsch paradijs, de lust des woel'gen levens. —
 Voor weinig brood en kaas, en voor vier flesschen wijn,
 Moest schrik'lijk veel betaald; maar weet toch Kastelein!

C

Nooit,

Nooit, nooit als Arnhem's tuin ons weder zal ontvangen,
 Zal Burger's huis ons zien hoe hoog de nood moog prangen!
 Nu leidde 't spoor ons weer langs 't eens gereden pad,
 Dat met een volle beurs ons eerst gedragen had.
 Nog was er wel wat in, maar 't geld dat hier nog restte,
 Gaf de kassier nu nog ons aller hart ten besten.
 Het werd ook opgehaald, en menig vreemdeling
 Had schik in 't woelig feest, ja! oor en oog verging,
 Toen aan de Grebb' wij weer aan 't heerlijk kooksel zaten,
 Door ieder beurt om beurt door dringend werk verlaten.
 Want nauwelijks zat de een of de andere rees op
 Om lucht te scheppen na al 't vliegen en 't getob.
 Mogt elders 't volle glas van allen vrolijk klinken,
 Hier moest men nog voor 't laatst niet minder Rijnwijn
 drinken,
 En dit, het laatste feest, naar waarheid nooit te schatten,
 Moest in zich zelve nog al de andere bevatten.
 Het doel werd ook bereikt; doch de avondstond brak aan,
 En vóór de klokslag tien was 't geld reeds naar de maan;
 Wel was de vreugde kort, schoon ruimvol toegemeten,
 Maar nimmer zal één lid, dit heuglijk feest vergeten.
 Begunstigd door het weér, moest nu in middernacht
 Het rijtuig steeds voor uit met meer dan volle vracht.
 't Was droog maar donker, guur, Diana niet gestegen
 Ten hoogen hemeltrans. Geen wagen kwam ons tegen,
 Geen

Geen sterv'ling zag men, dan om 't uur een' tollenaar
 In wiens gebouw nog licht zich spreidde hier en daar.
 En had men nu nog maar van dit of dat gesproken
 Van onze reis; maar neen, 't gesprek was afgebroken
 Tot dat het zweetend ros moest rusten aan den bak,
 Van 't Driebergs logement, en vreten uit den zak,
 Dien Dirk in Remm'link's stal zeer juist had opgemeten
 En door de groote reis zoo deerlijk was versleten.
 Doch hier tast een naar 't hoofd bevangen door de kou,
 En merkte toen hij weêr zijn kruin bedekken zou
 De groene pet niet meer; een ander, vriend van smooken,
 Bespeurde toen hij nog cigaren zou gaan rooken,
 Dat 't deksel hem ontviel der paardenharen doos;
 Schier elk die uit de kraam van Kleef wat aardigs koos,
 Verloor een deel van 't goed waar hij zoo'n prijs op stelde
 En welk verlies hem meer dan dat der centen kwelde.
 De sluijer van den nacht, die bosch en velden dekt,
 Die zich in 't lage dal en over bergen strekt,
 Werd door een' schoonen dag allengskens opgeheven,
 En 't lieflijk vog'lenheer begon door 't woud te zweven,
 Toen op 't gezigt des Doms, van de adellijke stad,
 Elk onzer 't slaap'rig oog op nieuw ontstoken had.
 O Heugelijk vermaak, genoten in vier dagen!
 Steeds zal het Dingsdag's uur van onzen togt ge-
wagen!

Heb dank, o Muze! dank, gij hebt mij bijgestaan,
 Door uw welwillendheid heb ik mijn pligt voldaan!
 Erken dien Musis kroost; rust, rust mijn zwakke veder,
 Ik heb mijn taak volbragt en leg het speeltuig neder!